

ærede Forsvarsminister med en saadan Bitterhed, som han gjorde, forstaar jeg ogsaa det. Jeg forstaar, at Stillingen er den, at det er nødvendigt for Højre, der, naar alt kommer til alt, alligevel vil stemme for den foreslaaede Forsvarsordning, selv om det bliver indirekte, samtidig at lade noget af den Harme, der næres ude blandt deres Meningsfæller, flyde over ogsaa her i Salen, saaledes at det kan siges, at de Herrer ere nogenlunde i Kontakt med den. Men det er efter min Mening ikke, hvad man kan kalde en aaben Politik. Thi naar man, samtidig med at man udøser sin Harme i bitre og skarpe Ord, alligevel forbereder sig paa at støtte Gennemførelsen af de Forslag, man angriber, er det ikke Aabenhed, men lige det modsatte. Og nu er det nok udtalt baade af det ærede Medlem og hans Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) m. fl., at de ville stemme mod Nedlæggelsen af Københavns Befæstning, mod Indskrænkning i Tjenestetiden o. s. v. Men hvad nytter det alt sammen, naar de ikke ville være med til at stemme mod selve Lovens Vedtagelse. Dersom det er saaledes, at de føle sig trykkede af, at den lille Høvding, eller den lille Chef for 27-Mands-Gruppen hensynsløst truer dem med Revolveren, som de tale om, skulde de ganske simpelt tage Revolveren ud af Hænderne paa ham, og det kunne de saa let, som de kunne klø sig i Hovedet. Naar vi nemlig ere færdige med Debatten her i Tinget og gaa til den endelige Afstemning, kunne de ganske rolig gøre det samme, som vi gøre, og som flere Medlemmer af de andre Partier gøre: stemme mod Lovens Overgang til Lands-tinget, altsaa stemme mod Lovene nu ved tredie Behandling. Dersom de gøre det, forkaste de Loven og forkaste hele den Sammenslutning, som har fundet Sted mellem de 3 Grupper, og som kun kan gennemføres ved Hjælp af de andre Partiers Stemmer her i Salen, og saa sker der det, som den højtærede Konseilspræsident bebudede forleden Dag, at der finder en Opløsning Sted — det maa man vel gaa ud fra, at det var Hensigten med de Udtalelser, der kom frem om, at Sagen enten skulde bringes frem til Løsning, eller at Opløsning skulde finde Sted. Dersom Opløsning skulde finde Sted, er Sagen jo lagt i Vælgerens Haand igen, saa er det ikke den lille Chef med Revolveren i Haanden, der kommer til at afgøre, hvorledes Sagen skal være. Nej, saa bliver det Vælgerne, der komme til at afgøre det.

Men saa vil jeg rigtignok bede de Herrer om samtidig at være os behjælpelige med, at vi kunde faa en retfærdig Afgørelse derved, at vi foretog en Omlægning af Valgkredsene, saa at der kunde blive en Repræsentation, der nogenlunde var Udtryk for Stemningen i Befolkningen. Og de kunne gøre det paa en Maade til; de kunne simpelt hen slutte sig til de Radikales og vort Forslag, at en Folkeafstemning skal afgøre, om Lovene skulle træde i Kraft eller ikke. Det, der saa sker, er dette, at Lovene temmelig sikkert ville blive forkastede, og at det saa bliver nødvendigt at optage Forhandlingerne om den Sag igen; men saa behøver det jo ikke at være saaledes, at det bliver den lille Chef for 27-Mands-Gruppen, der kommer til at diktere Fredsbetingelserne, men de Herrer vide meget godt, at den Vej fører ikke til det, de ønske, en Forbedring af vort Forsvar. De Herrer vide godt, at dersom man appellerer til Vælgerne, dersom man lader Befolkningen afgøre det paa det nuværende Tidspunkt, bliver Resultatet et ganske andet, nemlig det, at man siger: Vi ønske ikke den Ordning, som de 27 og de to 11-Mands Grupper ere blevne enige om, og som Højre, naar alt kommer til alt, jo alligevel er tilbøjeligt til at acceptere. Vi ønske ikke denne Ordning, men hellér ikke en Ordning som den, Højre ønsker, hvorefter man skal have endnu større Udgifter til Forsvarsvesenet og endnu mere Befæstning o. s. v.; nej, vi ønske at gaa den modsatte Vej. Det er endnu Befolkningens Flertals Ønske, at Militæruddgifterne skulle ned, at vi skulle have Besparelse paa det Omraade. Dersom Forholdet ikke var dette, at de Herrer frygtede for at appellere til Vælgerne, behøvede de ikke at være angst for den lille Chef for de 27, der staar med Revolveren og truer dem. Men naar de ikke tør gaa til Vælgerne og æske deres Dom, saa er det rigtigt, at de ere afhængige af, om de 27 ville være dem behjælpelige med at gennemføre en Forsvarsordning, som i hvert Tilfælde er saaledes, at de foretrække den for den bestaaende.

Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Chr. Reventlow) vil jeg ogsaa gerne skænke en lille Omtale. Han tillod sig at omtale den betydelige Harme, der var i Befolkningen; han talte om, at det var med Rette, at der i et Folk, i hvilket Villien til at leve er vaagen, var en saadan Harme, thi det var ikke behageligt at se Socialdemokraternes rent agitatoriske Forslag om Afrustning.